

Tình thơ học trò

Cơm may và tôi

Phần Một

Trời vừa mới tờ mờ sáng, Thuận Y đã vội vàng thức dậy. Trời đã vào Chạp nên sáng ra cũng khá lạnh, nàng đưa tay với chiếc áo trấn thủ treo ở đầu giường và khoác lên vai. Bước xuống giường, nàng đi vội về căn bếp, cúi nhặt một nhúm củi khô bỏ vào bếp lò. Nàng với lấy một nhánh lạt, và nhóm lửa từ ngọn đèn dầu leo lắt. Ánh lửa hơi bùng lên một chút đủ hắt hơi ấm lên mặt nàng. Nhóm lửa xong, nàng lấy gáo múc ít nước mưa trong vại đổ vào siêu nước rồi để lên bếp lò. Ánh lửa bập bùng làm ửng đôi má hây hây. Mỗi sáng Thuận Y vẫn thích tự mình pha lấy nước chè, gia nhân có thể làm được xong không được vừa ý nàng. Nàng cẩn thận lựa từng búp chè non, từng chiếc lá chè, rồi mới từ từ đổ nước sôi vào thật chậm cho ngấm từng chiếc lá. Từng lá chè một nở bung ra, tỏa một mùi thơm thoang thoảng. Nước chè dần dần đậm lại.

Thuận Y cầm chiếc thau đồng, khăn mặt vắt lên vai, xỏ chân vào đôi guốc mộc, rồi tiến về hướng giếng nước nơi góc vườn. Tới bờ giếng, con gà trống lúc đó mới gáy vang làm nàng tủm tỉm cười. Nàng nhẹ nhàng quăng gàu xuống rồi dùng cả hai tay thoảng thoắt kéo nước lên. Nước giếng thật trong và mát. Nhìn thấy nét mặt mình phản chiếu trong chiếc thau đồng, Thuận Y cảm thấy thật vui lòng. Nàng mỉm cười. Thuận Y đẹp và rất có duyên, chiếc mũi dọc dừa đã làm cho bao chàng trai trong làng điêu đứng. Nàng có một nụ cười với đôi má lúm đồng tiền và một làn môi trái tim. Nhưng có lẽ đẹp nhất là đôi mắt. Một đôi mắt thật linh động, thật huyền bí, thật nhõng nhẽo, thật kiêu xa xong lại đượm nhiều nét thơ ngây hồn nhiên và nghịch ngợm. Rửa mặt xong, nàng cầm

chiếc lược bi rồi chải lại mái tóc huyền. Tóc nàng nhẹ như tơ, thật mượt mà và thơm mùi bồ kết tươi.

Thuận Y là con gái thứ tư của quan tri phủ Mục Trinh . Ngài là một người theo nặng nho giáo, rất là liêm chính, nên mặc dầu là tri phủ xong gia đình sống rất là thanh liêm. Bốn cô con gái của quan Phủ đều ngoan ngoãn, hiếu thảo và đức hạnh. Các cô đều chịu khó, chín chắn, lễ phép, nên dân trong phủ rất kính trọng hai cụ. Ngoài phần học chữ, hai cụ còn bắt bốn con gái phải biết thêu thùa bếp núc để mong các cô sau này thành vợ hiền dâu thảo.

Sáng nay Thuận Y dậy sớm vì nàng phải đón xe ngựa lên tỉnh để thi Hội. Mặc dầu phải vài tiếng nữa xe ngựa mới qua cổng phủ, xong nàng muốn sửa soạn sớm cho đỡ bận rộn. Chẳng qua đây cũng là lần đầu tiên nàng được ra tỉnh một mình, nên cũng bồn chồn và hoang mang lắm.

"Thích thật, mỗi sáng được uống một bát chè tươi nóng, thấy tỉnh cả người". Nàng thâm nói.

Ấy thế mà nàng cũng phải mất hơn tiếng mới sửa soạn xong. Ai đời đi thi, mà tiểu thơ đem theo cả xuyến và trâm vàng, rồi thì vòng kiềng và dăm đôi khuyên tai nữa chứ. Nàng cứ đắn đo mãi không biết là phải đem theo bao nhiêu quần áo cho vừa. Loay hoay với mấy chiếc yếm màu, mấy cái áo tứ thân, dăm đôi guốc son, khăn mỏ quạ rồi khăn nhiễu nhung đen. Chiếc nón quai thao nàng sẽ để lại nhà vì công kèn quá. Nàng chỉ sợ, lỡ lên đến tỉnh mình ăn mặc không được thơm tât thì người ta cười cho. Và lại, chẳng gì mình cũng là tiểu thơ con gái của quan Phủ cơ mà. Rồi lại còn sách vở, bút lông, thoi mực rồi linh kính những gói chè tươi, cốm khô, đường phèn. Cụ bà lại còn dúm cho ít cam thảo và sâm để cho Thuận Y ngâm cho đỡ mệt. Sắp xếp xong xuôi, hành trang đem theo đi thi cũng đầy nghẹt một rương gỗ và hai tay nải. Không sao, lát nữa nhờ bác làm vườn phụ gánh ra đường cái đón xe ngựa lên tỉnh.

"*Cô mặc diện lên tinh thể này thì chết hết các công tử trên đó cho mà xem*". Người u già nuôi nàng từ bé nói vậy.

"*Ghét u ghê đó*". Thuận Y tùm tùm trả lời

Thuận Y cũng như nhiều người trong phủ là học trò cụ Đồ Quốc. Cụ đồ mở lớp dạy tại huyện Cam Lộ từ lâu nay rồi. Cụ dạy rất kỹ lưỡng và tận tâm nên được mọi người trong phủ cũng như các huyện lân cận cho con cháu về học rất đông. Những năm trước, học trò của Cụ đi thi đậu với tỷ lệ rất cao. Tiếng tốt đồn xa nên Cụ rất được sự kính nể của tất cả dân trong phủ và các học trò. Phụ giúp cụ đồ trong việc giảng dạy có các phụ giáo. Họ cũng là học trò của Cụ xong nhập tràng trước nên được Cụ giao trách nhiệm chỉ dẫn lại cho các lớp đàn em và lại các phụ giáo lại thông thạo phần quốc ngữ hơn Cụ. Gần đây Chính Phủ Bảo Hộ đã bắt đầu đưa chữ quốc ngữ vào thi cử. Các phụ giáo với các học trò thường cũng chỉ bằng lứa tuổi nhau nên rất là thân thiết. Trong số các phụ giáo có Hạ Phong. Chàng được cụ Đồ rất tín nhiệm vì bản tính cẩn thận và siêng năng. Ăn nói hoạt bát, cử chỉ lịch thiệp, nên Hạ Phong được các học sĩ rất mến. Chàng cũng đã có vài dịp được tiếp chuyện với Thuận Y. Chàng rất mến nàng. Lần đầu tiên cách đây dăm tháng thấy Thuận Y ghi tên xin học, chàng đã thấy rất là hồi hộp. Chẳng hiểu tại sao! Chàng đã để rất nhiều tâm trí để cố gắng soạn và giảng bài cho Thuận Y. Mỗi ngày được gặp Thuận Y là chàng rất lấy làm sung sướng và hãnh diện được trò chuyện cùng nàng. Những hôm Thuận Y phải vắng mặt vì theo cha lên phủ hoặc đi thăm viếng các làng mạc, chàng cảm thấy thật là bần thần. Thiếu nàng, lớp học như không còn không khí tươi mát nữa. Thiếu tiếng nàng cười, thời gian như trôi chậm hẳn lại. Chàng cũng nghĩ là Thuận Y cũng dành cảm tình cho mình. Xong oan nghiệt, hình như là quan Phủ đã nhận lời gả Thuận Y cho công tử Cao Tiêu ở huyện bên rồi. Có thể là đã có lẽ chạm ngõ hay ăn hỏi gì đó và nghe đâu rất là môn đăng hộ đối. Đôi lúc, Hạ Phong ước nguyện là mình được gặp Thuận Y sớm hơn. Bây giờ, chàng chỉ

mong là nếu mình thành một người bạn thân của Thuận Y cũng là quý rồi. Năm nay, Hạ Phong cũng sẽ lên tỉnh thi Hội. Bao năm qua chàng cũng đắn đo vì đi thi để làm gì đâu, đã có công ăn việc làm với cụ Đô rồi. Xong bây giờ theo thông cáo của Chính phủ Bảo Hộ, sang năm sẽ thay đổi hoàn toàn hệ thống thi cử. Nghe đâu sẽ thi Sơ học, Thành Chung rồi Tú Tài, không còn có thi Hương, thi Hội, thi Đình nữa. Rồi không có văn bằng thì không thể tiến thân được. Của đáng tội, thật ra được cùng đi thi với Thuận Y nơi tỉnh một vài ngày thì cũng vui. Muốn được gần Thuận Y để tìm hiểu về nàng nhiều hơn và nhất là muốn bảo vệ nàng nơi chốn lạ. Bảo vệ cái gì thì chàng cũng chẳng biết, chỉ biết là nếu chàng ở cạnh Thuận Y thì chàng sẽ yên tâm hơn.

Quan Phủ cho gọi Thuận Y vào rồi nói:

"Con sắp lên tỉnh đi thi, nhớ gìn giữ cẩn thận. Đây cha cho con vài đồng để ăn uống tạm bổ và trả tiền trọ. Tỉnh lạ, nhiều kẻ gian tà con phải cẩn thận tiền nong quần áo. Cha thấy không yên tâm chút nào nên có nhờ Cao Tiêu đưa con lên tỉnh"

"Thưa Cha! con đi cùng tất cả các anh chị bạn cùng khóa. Đi đâu thì cũng có đàn có đúm, Cha đâu có cần phải nhờ Cao Tiêu đi theo làm chi." Nàng vừa đáp vừa ngược mắt nhìn cha.

"Để Cha suy nghĩ lại đã. Con vào sắp xếp lại xem còn thiếu gì không rồi sửa soạn lên đường cái đôn xe đi con. Cha nghe nói năm nay thi còn dễ, chứ sang năm là tất cả đều bằng chữ quốc ngữ hết đấy. Chữ Nôm rồi không được trọng dụng nữa."

"Con cũng biết như vậy. Càng ngày càng khó. Tự nhiên phải học chữ quốc ngữ, cứ như tiếng ngoại, chữ viết thì loằng ngoằng như con rươi ấy"

Quan Tri Phủ gật gù rồi trả lời:

“Áy thế, cha mới muốn Cao Tiêu đi theo con. Dầu sao, cậu ấy cũng thông hiểu quốc ngữ và lại còn biết nhiều phong tục âu tây nữa cơ đấy”

Thuận Y phụng phịu bỏ ra ngoài. Nàng cảm thấy buồn buồn trong lòng. Nàng ước ao được sống vài ngày thật tự do với chị em bạn. Nàng không muốn bị ai kèm kẹp, không muốn bị ai dò xét trong những ngày thi cử cả. Đã thế lên đến tỉnh, nàng nhất định sẽ ở với mấy chị em bạn gái cho bằng được. Cao Tieu muốn làm gì, muốn ở đâu cũng được.

Phần Hai

Chiếc xe ngựa kéo chạy chậm trên con đường đất nén. Trên xe cũng có một vài người bạn cùng khóa. Người nào người nấy nét mặt trông cũng thật hoang mang và lo âu vì đây cũng có thể là chuyến ra tỉnh đầu tiên. Thuận Y ngồi một góc xe, đăm chiêu, và bàn tay nắm chặt tay nải đựng tiền và nữ trang.

Sau nửa ngày thì xe cũng tới tỉnh Cái Phiên. So với phủ huyện thì tỉnh Cái Phiên thật to lớn, có nhiều đường xá đã được lát gạch nung. Cửa hàng đầy rẫy dọc theo đường phố. Có những cửa hàng xén, các tiệm ăn của các chú khách, các cửa hàng bán giấy bút sách vở, những quán nước chè, những cửa hàng bán tơ lụa. Xe ngựa, xe kéo chạy ngược xuôi, và thỉnh thoảng có chiếc xe chạy bằng hơi đốt của mấy ông quan Tây chạy xình xịch và phun khói mù mịt. Thuận Y và các bạn ở trọ tại Hỷ Lai tửu điếm. Địa điểm này thuận tiện vì chỉ đi bộ chốc lát là tới thí trường.

Sắp xếp lại hàng trang, Thuận Y ra đứng tựa cửa phòng. Hỷ Lai tửu trang gồm vài chục căn phòng nhỏ, thật đơn sơ xong sạch sẽ khang trang. Trong phòng có hai chiếc giường tre nhỏ trái chiều cặp đôi, một chiếc bàn gỗ sồi và vài ba chiếc ghế tre. Trên bàn có ấm nước và dĩa cái tách. Sàn phòng được lát gạch đỏ bát tràng. Các căn phòng được xây chung quanh một sân gạch với những góc

cây đại, cây soan, cây phượng nên rất mát mắt. Ở một góc vườn có để những chum nước mưa để mọi người dùng chung. Một vài chị em bạn đã ra tựa gốc cây, đem theo sách vở để ôn lại. Thuận Y bâng khuâng không biết Hạ Phong đã lên đến tỉnh hay chưa?

"Chào Thuận Y! Đứng cửa lóng ngóng chờ ai vậy. Thuận Y đi đường có mệt mỏi lắm không? "

"Hạ Phong làm tôi giật mình". Nàng vội trả lời, vẻ thẹn thùng hiện rõ trên nét mặt. Nàng trầm nghĩ, cái Anh này thiêng thật, mới nghĩ tới mà đã hiện lù lù ra rồi. Nàng nói tiếp:

"Này Hạ Phong. Sao Thuận Y thấy hoang mang quá à. Bạn bè ai cũng đem sách ra học lại làm sốt ruột hơn"

"Thuận Y đừng lo. Kiến thức thấu được là nhờ học cả năm chứ đâu có phải là ôn vài ngày là thi đỗ đâu. Thông minh như Thuận Y chắc chắn là phải đỗ rồi. Tôi bảo đảm mà! Không hiểu Thuận Y có muốn đi bộ ra tỉnh mình tìm cái gì ăn tối không?"

"Thuận Y cũng muốn đi ngắm phố. Để Thuận Y rủ thêm mấy người bạn nữa nghe".

Hạ Phong, Thuận Y và vài người bạn đón xe ngựa đi về phố chợ. Thành phố được xây chung quanh một hồ lợn. Đường đất rộng rất tiện cho xe qua lại. Gần hồ, nên không khí có phần hơi lành lạnh. Trước cửa nhà nào cũng có treo đèn lồng, đường phố lại có đèn dầu ở mỗi góc đường tạo thành một hình ảnh thật thơ mộng. Có nhiều căn nhà xây theo kiểu Âu tây, cao vài tầng có mái hiên trông thật ngộ nghĩnh. Nhà cao nên trông nghiêng ngẹo làm Thuận Y chỉ sợ là lỡ nhà cao đổ trúng đầu thì sao. Thấy hơi lành lạnh, Thuận Y khoác vội chiếc áo trấn thủ làm bằng lông ngỗng rồi đưa tay chỉ về phía trước.

"Này mấy anh chị ơi, bên kia có quán của chú khách kìa, mình lại đó ăn đi. Cả ngày đi xe nên cũng đói bụng rồi đây"

"Ồ quán Hạ Miên, tên thơ mộng nhỉ".

Hạ Phong trả lời và nhanh nhẩu đi trước. Vừa bước vào cửa là chàng bị quéo giật cánh tay lại. Chàng vội quay lại thấy Thuận Y mặt ngơ ngác nhìn về cuối gian hàng ăn. Nàng ú ớ chỉ chỉ chỗ chỗ và đưa bàn tay nắm chặt lấy tay Hạ Phong, nét mặt vừa sợ hãi vừa ngượng ngùng. Hạ Phong bỗng cười phá ra và nói

"Thuận Y sợ mấy ông râu xồm kia phải không? Chắc Thuận Y chưa quen thấy người ngoại phải không? Đó là mấy ông cố đạo đấy, họ đi truyền cái đạo gì lạ lắm. Trông vậy chứ họ hiền lành lắm."

"Ở Phú, Thuận Y có thấy người Hồng Mao rồi xong mỗi lần thấy lại cứ giật mình đâm ra luống cuống". Nàng bẽn lễn trả lời.

Ngồi vào bàn là mọi người nhao nhao nhờ Thuận Y gọi món ăn. Các món ăn được bày ra nóng hổi, một người bạn gái thốt ra:

"Mấy món Thuận Y gọi thật là khéo. Thật là thanh đạm xong rất là ngon miệng. Đĩa rau sào, đĩa đậu hũ tẩm tương, đĩa cá kho nước chè, rồi lại thịt kho gừng thật là lạ miệng".

Bữa ăn thật vui vẻ. Mọi người gần như quên đi vấn đề thi cử ngày mai. Riêng Hạ Phong, thì chàng ăn khỏe quá. Chẳng hiểu vì đồ ăn ngon hay là nhờ có sự hiện diện của nhau. Đang ăn dở, thì Thuận Y đứng dậy tiến về hòn non bộ đặt ở nơi cửa vào.

"Này Hạ Phong, mấy con cá vàng ở đây thật là lạ. Con cá nào cũng có cục u ở trên đầu. Chắc là tụi nó đau óc hết!"

Hạ Phong vừa cười vừa trả lời:

"Không phải đâu tiểu thơ ơi, đó là một loài cá vàng đặc biệt đấy. Không phải tụi nó có brou hoặc bệnh tật gì đâu. Mời tiểu thơ về đây uống nước chè xanh."

"Nước chè ở đây không được ngon. Thuận Y mà pha nước chè là không ai có thể chê được"

"Thế thì hôm nào Thuận Y cho Hạ Phong thưởng thức nghe"

Ăn tối xong, cả nhóm đi ngắm phố. Thôi thì bao nhiêu là trai thanh gái lịch. Có nhiều chàng đã ăn mặc theo lối âu tây, chiếc áo hai tay lòng thòng bỏ vào trong cặp quần. Mà cái quần thì lại không có giải rút phải lấy miếng da bò to bản thắt bụng lại. Quần may bằng thứ vải cứng nên đi lại cứ kêu sồn sột. Đã thế, mấy cậu lại còn vừa đi vừa nện đôi giày da lớp lớp cộp trên hè phố. Thuận Y nghĩ nếu Hạ Phong ăn mặc như vậy chắc là nàng sẽ xấu hổ lắm. Đi qua một cửa hàng bày bán bánh chưng, bánh rán mật, bánh đậu, mấy người bạn kéo vào mua. Riêng Hạ Phong và Thuận Y thì đứng bên ngoài. Họ lặng lẽ nhìn nhau. Hạ Phong khởi đầu câu chuyện:

"Tay Thuận Y còn đau không? Lúc nãy thấy mấy ông cố đạo, Thuận Y bóp tay chặt quá mà" .

Thuận Y rút rờ đưa bàn tay ra. Chàng cầm lấy tay nàng. Một nỗi cảm xúc nhẹ nhàng dâng lên trong lòng, chàng nhẹ nhàng xoa nắn từng ngón tay. Mặt Thuận Y đỏ bừng lên, mặt luống cuống, n`ang từ từ dụi tay về.

Đến tối hôm đó, Thuận Y, Hạ Phong cùng một số bạn kéo ra góc sân. Chuyện trò như pháo nổ. Chỉ một lúc sau là họ bày ra nước chè và lấy khô mực, bánh gai, bánh đậu ra ăn. Hạ Phong có cảm tưởng như là Thuận Y bây giờ mới sống thật sự cho mình. Nàng đã quên đi Cao Tiêu, quên đi gia đình, quên đi những lo âu của tương lai. Nàng sống thật hồn nhiên đêm đó. Sau đó, nàng cất

tiếng hát những câu quan họ thật trữ tình. Một vài chị em hát đáp và cùng nhau cười vang. Hạ Phong ngồi lặng người đắm chìm trong tiếng hò của Thuận Y. Hạ Phong ngắm lên Thuận Y rồi chợt hiểu là mình đã yêu nàng tiểu thơ này rồi. Đến khuya mọi người chia tay nhau và chúc nhau ngày mai thi cử làm bài được.

Phần Ba

Sáng sớm hôm sau, Thuận Y đã sửa soạn thật sớm để vào trường thi. Nàng mặc quần lĩnh đen với chiếc áo tứ thân màu tím dài ngang hông, yếm màu hoa cà, giải thắt lưng lụa hồng trông thật là xinh xắn. Nàng lại còn cài một chiếc trâm ngọc ngọc trên đầu và cổ tay thì có cặp xuyên vàng. Nhiều chàng trai phải tấm tắc quay lại khen nàng ăn mặc thật sang trọng và quý phái. Hạ Phong rất hãnh diện đi cạnh Thuận Y vào trường thi. Trường thi là một bãi sân rộng bao quanh bởi bức tường có rêu xanh phủ kín. Ở một góc nơi cửa vào có đặt hai chiếc đài cao cho hai chánh chủ khảo ngồi. Nghe nói năm nay, chính phủ Bảo Hộ sẽ cử cả một chánh khảo người Pháp thì phải. Biết là Thuận Y rất là hồi hộp, nên Hạ Phong vừa đi vừa nói chuyện khác cho nàng đỡ lo.

"Lúc trước Hạ Phong có lên đền Thánh Mẫu, xin Thánh Mẫu phù hộ lúc thi cử. Hạ Phong lòng thành có xin một bùa hộ mạng lúc thi. Để Hạ Phong đưa cho Thuận Y. Thế nào Thuận Y cũng sẽ đỗ cao vì Thánh Mẫu sẽ phù hộ cho Thuận Y".

Vừa nói xong, là Hạ Phong luôn tay vào thắt lưng và kéo ra một miếng giấy đỏ gấp nhỏ. Thuận Y không trả lời. Nàng ngược đôi mắt lên nhìn Hạ Phong. Đôi mắt ngăm nói lên tất cả sự cảm ơn và cảm xúc của nàng. Nàng li nhí cảm ơn.

May mắn thay, Thuận Y và Hạ Phong được chỉ định chỗ ngồi thi chỉ cách nhau vài dãy ghế. Thí trường thật là yên lặng, một vài tiếng thở dài lo âu nổi lên. Một vài chú lính lệ gác thi đi qua đi lại. Các viên giám thị trong áo the đen với thẻ bài ngà đeo trước ngực

thì đi lại mặt mũi nghiêm nghị. Cả một bầu không khí trang nghiêm đè nặng lên thí trường. Một hồi trống chầu được nổi lên và đầu bài được đọc ra.

Quay sang nhìn Thuận Y, Hạ Phong cảm thấy yên tâm. Những câu thơ Đường, thơ Nôm, những câu kinh sử này đã được giảng dạy ở lớp cụ đồ nhiều lần. Riêng phần quốc ngữ thì cũng không khó lắm, những câu hỏi ngữ vựng và bài luận văn cũng được bàn qua rồi. Thấy Thuận Y cầm cúi viết những nét ngang dọc trên trang giấy trắng, Hạ Phong cảm thấy thật vững bụng. Chàng chỉ mong nàng thi đậu. Có lúc Thuận Y ngược mắt lên nhìn Hạ Phong, đôi mắt thật tự tin và tinh nghịch. Hạ Phong cúi xuống làm bài, chàng quét chiếc bút lông vào thanh mực tàu và bắt đầu viết họa bài thi Đường luật trước. Phần quốc ngữ, tính sau.

Đến đúng Ngọ, một hồi trống chầu nổi lên. Các sĩ tử vội bỏ bút xuống và xếp lại quyển thi. Họ được cho về nghỉ, sáng mai mới phải quay lại trường thi để làm nốt các môn khác.

Ngoài cổng trường thi, các người bán hàng đang xếp lại các giỏ, các thùng đồ ăn. Thôi thì đủ cả, từ xôi vò chè đường, báng giò, bánh nếp, lại còn có hàng bún chả thơm phức. Có chú khách đang rao bán lục tào xá và chế mà phù.

Hạ Phong tiến tới và nói:

"Mời Thuận Y một nắm xôi xéo, thấy cụ bà đằng kia nấu có vẻ dẻo lắm. Ăn xôi với chả trâu nóng này vừa rẻ mà lại ngon. Tôi có mua cả bánh đa kê để lát nữa Thuận Y uống với nước chè cho khỏe người để mai còn thi nữa."

"Sao Hạ Phong mua nhiều thế! Thuận Y ăn không nổi đâu, đi thi lo quá ăn không tiêu".

Ăn qua loa xong, hai người lặng bước đi dọc theo bờ tường của trường thi. Họ đi ra phía sau nơi đó có một chiếc ao nhỏ. Một ao nhỏ với những đám hoa sen, hoa súng xen vào những luống rau muống. Chung quanh hồ là những cây sung xum xuê trái nhỏ.

"Ồ! Không ngờ ở đây lại có ao này đẹp quá. Mà Hạ Phong nhìn kia có con sóc nâu thật nhỏ nhắn đang đứng dưới gốc sung kia. Thật là dễ thương"

Vừa nói xong, là Thuận Y ngồi xồm xướng. Nàng chặc lưỡi tách tách gọi con sóc nhỏ. Hạ Phong lặng người đứng nhìn và tần ngần mân mê tà áo the đen. Chàng hăng giọng rồi lên tiếng:

"Đến giờ mình phải quay lại khách trọ rồi Thuận Y à"

Sau mấy ngày thi, tất cả các học trò của cụ đồ Quốc đều hơn hở. Đầu bài thi không đến nỗi khó. Lần đầu tiên phải thi quốc ngữ, xong cũng không đến nỗi nào. Sang năm mới mệt hơn, không những là thi viết mà lại còn phải thi đọc quốc ngữ nữa. Họ tùm năm tùm ba nói truyện ồn ào vui vẻ. Thuận Y cũng cảm thấy thật hài lòng. Nàng đứng đợi Hạ Phong rồi cùng chung bước trở lại tửu điểm. Dọc theo con đường, không ai nói với ai một câu. Hạ Phong thầm nghĩ sao ngày qua nhanh thế và biết đến bao giờ mình mới lại có dịp được gần gũi Thuận Y. Đến cửa căn phòng của Thuận Y, Hạ Phong dừng lại. Chàng ngập ngừng không biết phải làm gì. Chàng bồi hồi quá. Mà có lẽ Thuận Y cũng vậy. Một mối tình thật thơ mộng hình như đã đến với họ rồi. Hạ Phong suy nghĩ rồi nói:

"Thôi Hạ Phong về nghỉ. Thuận Y cũng đi nghỉ một chút cho đỡ mệt. Lúc khác mình lại gặp nhau"

Vừa bước đi được vài bước, chợt nghe tiếng Thuận Y gọi theo

"Hạ Phong để quên chiếc áo len này"

Hạ Phong quay lại và nhìn Thuận Y chiu mền. Trước mặt chàng chỉ còn là một người con gái thơ ngây, hồn nhiên mà chàng đã trộm thương yêu. Chàng mạnh dạn tiến lại thật gần và nói khẽ:

"Thuận Y cho phép Hạ Phong được cầm tay Thuận Y"

Thuận Y không trả lời xong nàng khẽ gạt đầu. Hai người cầm lấy tay nhau rồi vội vàng luống cuống bỏ vội ra. Hạ Phong chạy vội về phòng. Đóng xấp cửa lại, chàng gục đầu trên bàn và suy nghĩ về Thuận Y.

Sáng sớm hôm sau trời hãy còn tối, Hạ Phong ra nơi góc sân để những chum nước. Chàng thấy Thuận Y đang cầm siêu nước đi lại.

"Áy chết! Nếu ai thấy hai đứa mình đứng cùng ở đây thì họ sẽ bàn tòn di nghị lắm", Thuận Y khẽ kêu lên.

Chàng trả lời để cố trấn an nàng

"Thì Hạ Phong ra đây định lấy nước. Không ngờ Thuận Y cũng lại dậy sớm thế. Cũng là chuyện tình cò mà. Mình có làm gì sai đâu".

Hạ Phong lấy chiếc gáo dừa và múc nước từ vại ra. Chàng ra chậu rửa chân. Thuận Y kéo vạt quần lên để rửa chân. Chàng từ từ đổ nước xuống đôi chân xinh xắn trắng trẻo. Mặt nàng ửng đỏ lên vì thẹn thùng. Nàng nhìn Hạ Phong trùi mền và nói:

"Cám ơn Hạ Phong tất cả những gì Hạ Phong đã làm cho Thuận Y trong những ngày qua. Thôi, đành tạm biệt vậy! lát nữa Cao Tieu sẽ vào đón để đưa về phủ."

Trở lại căn phòng, đầu óc Hạ Phong quay cuồng. Chàng biết chàng đã yêu Thuận Y rồi xong nàng đã hứa hôn. Chẳng hiểu phải cư xử như thế nào cho đúng. Chàng sợ, nửa muốn được gặp lại Thuận Y nửa không muốn. Thôi đành để cho duyên số và định mệnh đưa đẩy vậy. Dầu sao cũng có được một kỷ niệm của một mối tình trong trắng thơ ngây, một mối tình học trò.

Về buồng, chàng vội vàng thu dọn hành trang, xếp nhặt lại một số sách vở quần áo vứt vào rương gỗ. Chàng như người mất hồn, chàng chạy vội ra khỏi phòng bỏ quên lại một vài vật dụng cá nhân. Ra đến cửa, chàng thấy Thuận Y đang đứng tựa gốc cây góc sân. Chàng khựng lại. Lặng lẽ đứng nhìn Thuận Y. Cách nhau một sân nhỏ mà làm như hai người cách xa nghìn trùng. Cả hai nhìn nhau, không ai giám lên tiếng hét. Chỉ sợ tiếng nói sẽ làm vỡ tan khung cảnh đậm ấm đó. Chỉ sợ tiếng nói sẽ phá tan đi mối thân tình đang kết chặt trong không gian. Hạ Phong thầm thì:

"Chúc em hạnh phúc. Trời Đất thương thì sẽ cho hai đứa được gần bên nhau".

Phần Kết

Cả mấy tháng đã trôi qua!

Sáng sớm hôm nay Hạ Phong trở lại nhà cụ đồ Quốc. Anh đã nhận lời làm phụ giáo cho lớp kế tiếp chẳng màng tới việc thi đậu hay rớt. Bài vở dùng cho những năm trước anh sẽ đem ra soạn lại cho hợp với chương trình mới của chính phủ Bảo Hộ. Anh nhìn quanh gian phòng học và chợt nghĩ đến Thuận Y. Không biết giờ này nàng đang làm gì. Từ giờ trở đi, các lớp học sẽ không thể nào thong dong được nữa. Anh thở dài.

Chợt có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Anh quay lại và thấy một đứa tiểu đồng đang đứng thập thò ở cửa gỗ. Tiểu đồng lăm lét nhìn anh và nói:

"Tiểu thơ con, cô Thuận Y nói là nước chè đã pha xong. Mời Thầy sang dùng".

Và từ đó họ yêu nhau mãi mãi. Một mối tình thơ học trò!